

den Tids Undervisningsredskaber, er det naturligt, at man, naar nu Forholdene have forandret sig, saaledes, at den almindelige Dannelse har faaet et anden Form, svarende til Nutidens Kulturtrin, vil lade disse Penge flyde tilbage til det oprindelige Diemed, nemlig, at fremme den almindelige Dannelse rundt omkring i Landet. Det er jo overordentlig vanskeligt at gjøre Afregning med disse enkelte Byer, og derfor er det efter min Mening den retteste Maade at føre disse Tilskud ind under de lærde Skolers Udgifter. Jeg finder, at det er en aldeles retfærdig Fremgangsmaade, man her er slaaet ind paa. — Jeg skal nu slutte med at sige, at hvis der fra den høitagtede Minister skulde, inden Finantsloven bliver færdig, som jo maaske kan have lange Udsigter endnu (Dr. føreren: Den kan være færdig om 14 Dage!) — ja i det Mindste kan der hengaa en længere Tid — fremkomme et Forslag, som gik ud paa at nedlægge en Kommission, der undersøgte hele dette Bæsen en grundig Behandling og stillede Forslag om en hensigtsvarende Anvendelse af samtlige disse Midler, vilde jeg for min Part stille mig ganske anderledes dertil; det skulde da særligt være mig hjært at bevilge Udgifterne til den botaniske Have af Kommunitetets Midler. Jeg er af den Mening, at det er det Rigtigste at blive staaende paa det Standpunkt, som Thinget nu indtager, saa længe vi overhovedet skulle have separate Fonds; men naar den ærede Minister vilde indbefomme Thinget i saa Henseende, kunde jeg ønske, at dette igjen vilde indbefomme ham. Naar han vil indbefomme Thingets langvarige og mangeaarige Bestræbelse for at faae hele dette Forhold omreguleret i Overensstemmelse med en med Nutidens Principer bedre svarende Finantsforvaltning, saaledes at alle disse Midler blive henlagte til Bestyrelse under Finantsministeriet i Stedet. For under Kultusministeriet, naar man paa den anden Side fik en mere tidsvarende Ordning af vore forskellige Anstalters Indretning, og man ikke alene blev staaende derved, men ogsaa i det Hele taget fremmede den anden Slags Oplysning af en senere Dato end de lærde Skolers og Universitetets, kunde jeg ogsaa ønske at komme til en Forstaaelse med den ærede Minister. Derfor har jeg tilladt mig saa aldeles usorbeholdent at udtale mig om den efter min Mening aldeles forkerte Vej, som den ærede Minister er slaaet ind paa, naar der skulde tænkes paa at komme til en Overenskomst med dette Thing.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Worsaae): Jeg tror, at den ærede foregaaende Taler har tillagt mig alt for fjendtlige Hensigter overfor det høie Thing, og at han ligeledes har tillagt mig en lang større Interesse for, hvad der er gammeldags, end virkeligt er Tilfældet. Han har sagt, at jeg har arbejdet lige imod de Bestræbelser, som have gjort

sig gjældende her i Thinget, for at raade Bod paa en gammeldags Finantsforvaltning; men jeg skal tillade mig at minde det ærede Medlem om, at her kun er Tale om for Botanisk Haves Anlæg at refundere Universitetet de Summer, som ere bevilgede af Kommunitetets Midler i 1871—72 og atter 1872—73, hvilket først derefter er blevet forandret. Det forekommer mig ikke at være Noget, der kan kaldes gammelt; efter min Anskuelse maa det snarere kaldes nyt. Det høie Thing er for saa Nar siden selv gaaet ud fra denne Forudsætning og har af Kommunitetets Midler bevilget den første Del af den Sum, hvis sidste Del jeg har tilladt mig at foreslaa maa blive afholdt paa samme Maade, som Thinget har bevilget den første Del. Dernæst har det ærede Medlem sagt, at jeg stod paa et saa gammeldags Standpunkt med Hensyn til Universitetet og den polytekniske Lærestift, at jeg betragter dem som aldeles selvstændige juridiske Personer overfor Staten; men det forekommer mig ikke, at man i et Dieblit, hvor jeg har tilladt mig at foreslaa et Tilskud af Staten til disse Anstalter, kan gaa ud fra, at jeg nærer den Anskuelse, at de ere Staten uvedkommende, eller at de ikke have med Staten at gjøre. Jeg gaar netop ud fra, at de ere Statsinstitutter, som Staten maa understøtte, naar de ikke kunne bære sig selv længere; men jeg mener, at man bør bevare de Midler, som ere tillagte disse Institutter, for at Statstilskudene ikke skulle blive for store i de kommende Tider, og for at man ikke skal udsætte sig for, at der kan komme Tider, hvor disse Kapitalsummer maaske ere forvundne, og hvor Skatteyderne altsaa ligefrem maa bære de betydelige Byrder, som ville udtrækkes for at opretholde Universitetet. Jeg tror saaledes ikke, at den ærede Taler med Rette vil kunne paastaa, at jeg betragter disse Institutter som Noget, der ikke angaar Staten.

Th. Nielsen: Det forekommer mig rigtig nok, at den ærede Minister lægger vel Meget ind i den Forudsætning, fra hvilken hans ærede Forgænger gik ud, da den første Bevilling blev given til Botanisk Have. Han sagde, at det var den daværende Ministers Forudsætning, at Summerne skulde udredes af Kommunitetet, ligesom andre Ting vare udredede deraf, saasom Museumsbygningen m. m. Det er meget muligt, at det har været den høitærede Ministers Forgængers Mening; men naar ikke engang den Mening, hvad den ærede Minister ikke har paastaaet, er udtalt af selve Thinget, og jeg vil sige selv om dette var Tilfældet, saa vilde dog de efterkommende Rigsdage paa ingen Maade kunne siges at være bundne i saa Henseende. Den ærede Minister maa nemlig ikke glemme, at der var et meget stort Mindretal imod den Maade, hvorpaa Sagen blev ordnet med Hensyn til den botaniske Have og det store Anlæg, som man da foreslog. Det kan jo